

Arrest

nr. 63 576 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Abovyan, verklaart omwille van de volgende reden uw land van herkomst te hebben verlaten.

U was de eigenaar van een winkel en een stuk grond waar u planten en dieren op cultiveerde. Vanaf april / mei 2009 kwamen twee mannen aankopen doen. U denkt dat ze lijfwachten waren omdat ze wapens droegen. In het begin waren ze vriendelijk. Na 1 à 2 maanden vroegen ze of u de winkel en het stuk grond niet aan hen wilde verkopen. Toen u weigerde kreeg u problemen met die twee mannen. U werd door hen met een wapen bedreigd en ze zeiden dat of u nu wel of niet wou verkopen ze toch uw eigendommen zouden afnemen.

Op 10 november 2009 vroeg u aan de wijkagent wat er gaande was. Die ging zich informeren. Na een tijdje kwam de wijkagent boos terug. Hij zei dat deze mannen goede mensen waren en dat u met hen akkoord moest gaan.

Op 15 à 16 november 2009 werd uw zoon V.(...) door deze twee mannen meegenomen. V.(...) kwam hierna bloedend thuis en had messteken in het gezicht en de heupen.

Enkele dagen later, op 20 of 22 november 2009, reisde u samen met uw vrouw, zoon Vardan en diens gezin, per vliegtuig vanuit Erevan naar Moskou. Jullie verbleven er bij de schoonouders van uw zoon. Op 5 à 6 december 2009 reisde u samen met uw vrouw A.A.(...) (O.V. 6.543.251) per vliegtuig vanuit Moskou naar Brussel. Op 9 december 2009 dienden jullie een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw militair boekje."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen en deze van uw vrouw blijkt dat jullie problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 2) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 1-2) blijkt namelijk dat jullie Armenië zijn ontvlucht omdat jullie problemen kenden met twee mannen die jullie winkel en grond wilden afnemen.

U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U gaf verder aan de wijkagent op jullie verzoek navraag had gedaan en dat deze nadat hij wist wie uw tegenstanders waren zich boos had uitgelaten tegen jullie.

Voorts stelde u geen andere instanties om bescherming te hebben gevraagd omdat uw vervolgers u bedreigd hadden voor het geval u zou wagen elders bescherming te zoeken.

Uit deze verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat er u bescherming zou worden onthouden omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verder moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen inzake de vlucht per vliegtuig op 5 à 6 december 2009 vanuit Moskou naar België.

U verklaart (CGVS p. 5) niet te weten of jullie toen met het eigen paspoort of met een vals paspoort reisden. U stelt dat, sinds jullie in Moskou de paspoorten afgaven aan de passeur, jullie deze documenten nooit meer hebben teruggezien. U stelt verder dat toen jullie in Moskou het vliegtuig namen de passeur aan jullie medische documenten gaf, maar u weet niet precies welke, en jullie hierna de passeur niet meer hebben gezien.

Uw vrouw verklaart dan weer (CGVS vrouw p. 4) dat jullie tijdens deze vliegtuigreis in het bezit waren van jullie eigen paspoort, dat de passeur meereisde, dat jullie deze paspoorten toonden aan de douane in Brussel, waarna de passeur jullie paspoort afnam omdat jullie hem nog geld schuldig waren.

U werd erop gewezen dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn waarop u stelt dat uw vrouw misschien in het bezit was van een paspoort, waarover u echter geen verdere informatie kan geven.

Hierna stelt u dit niet te weten, en vervolgens beweert u dat uw vrouw ofwel in het bezit was van een paspoort of van medische documenten.

Hierop werd u geconfronteerd met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, met name een brief van de Federale Politie afdeling grenscontrole op de luchthaven van Zaventem met een kopie van uw paspoort en die van uw vrouw.

Uit deze informatie blijkt dat jullie op 18/11/2009 in Erevan van de Italiaanse ambassade een Schengenvisum verkregen, dat dit Schengenvisum op 27/11/2009 werd afgestempeld, en dat jullie vanuit Athene naar Brussel vlogen.

U stelt aanvankelijk dat dit een kopie betreft van uw militair boekje, hetgeen uiteraard niet overeenstemt met deze informatie van de Federale Politie.

Onmiddellijk hierna beweert u dat uw paspoort na aankomst in Brussel werd afgenomen door de passeur, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere uitdrukkelijke verklaringen dat u tijdens uw reis van Moskou naar Brussel niet in het bezit was van een paspoort en u sinds uw vertrek uit Moskou de passeur niet meer heeft gezien.

Zoals hierboven werd vastgesteld zijn uw verklaringen en deze van uw vrouw manifest ongeloofwaardig. Hierdoor moet geconcludeerd worden dat u en uw vrouw jullie Armeense paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust probeerden achter te houden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door jullie verkregen visum, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Niet enkel komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor in het gedrang maar wordt jullie algehele oprechtheid zwaar ondermijnd.

Na een grondige herlezing van uw administratief dossier blijkt ook dat jullie opeenvolgende verklaringen ernstige tegenstrijdigheden vertonen.

Zo verklaart u (CGVS p. 4) dat u door deze twee mannen die uw eigendommen wilden nooit fysisch belaagd werd. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 3) dat u meerdere keren door deze twee mannen werd geslagen en dat zij daar toen bij aanwezig was.

Verder verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3) dat, toen de twee mannen vroegen om uw winkel en het stuk grond aan hen te verkopen, ze niets aanboden noch een bepaalde ruil voorstelden. Eerder stelde u echter in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) dat deze twee mannen u een voorstel deden om uw eigendommen om te ruilen voor een appartement maar dat u daarmee niet akkoord ging en het appartement niet wilde.

Na confrontatie (CGVS p. 7) ontkent u dat deze mannen een dergelijke ruil voorstelden, hetgeen echter gelet op uw uitdrukkelijke beweringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over dit voorstel tot ruil geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdige verklaringen.

U stelde eveneens in voornoemde vragenlijst (vragenlijst p. 3) dat uw zoon V.(...) eens éénmalig door deze twee mannen werd geslagen. Voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3) verklaart u echter dat V.(...) toen meerdere messteken kreeg in het gezicht en aan de heupen.

Na confrontatie (CGVS p. 6-7) blijft u erbij dat uw zoon toen meerdere messteken kreeg en dat hij sneden had op zijn lichaam, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 3) dat V.(...) toen een messteek in zijn hand kreeg en nergens anders.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Armenië dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij met concrete elementen aantoont dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u aangebrachte document (militair boekje) bevat louter persoonsgegevens en kan aldus deze conclusie niet wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 december 2010 een schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), en van artikel 48/3 van de voormelde wet.

Hij beroept zich op de paragrafen 196 en 197 van "UNHCR, Guide des Procédures et Critères" en besluit dat de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust, niet te streng mag geïnterpreteerd worden.

Hij laat gelden dat hij door wat hem overkwam, niet de mogelijkheid had om de bewijzen te verzamelen.

Hij wijst er op dat hij wel degelijk beroep heeft gedaan op de politie om zijn problemen op te lossen; hij heeft het aan de wijkagent uitgelegd, hierop heeft die een onderzoek ingesteld doch adviseerde uiteindelijk aan verzoeker om zijn zaak te verkopen.

Volgens verzoeker kan hij er dus terecht van uitgaan dat hij geen bescherming kon inroepen.

Vervolgens haalt hij de vluchtelingendefinitie aan zoals omschreven in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en geeft een theoretische uiteenzetting weer over het element "gegronde vrees voor vervolging".

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal geen achtergrondinformatie over Armenië in het onderzoek betrokken heeft en aldus niet onderzocht werd of het "politie-apparaat" aldaar naar behoren optreedt en bescherming biedt aan de burgers, noch hoe welig de corruptie er tiert, noch of de maffia er de handen vrij heeft om burgers af te persen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde geen sprake kan zijn van de subsidiaire bescherming en volhardt in zijn vraag tot erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun reisweg, meer bepaald met betrekking tot hun paspoort:

"U verklaart (CGVS p. 5) niet te weten of jullie toen met het eigen paspoort of met een vals paspoort reisden. U stelt dat, sinds jullie in Moskou de paspoorten afgaven aan de passeur, jullie deze documenten nooit meer hebben teruggezien.

U stelt verder dat toen jullie in Moskou het vliegtuig namen de passeur aan jullie medische documenten gaf, maar u weet niet precies welke, en jullie hierna de passeur niet meer hebben gezien. Uw vrouw verklaart dan weer (CGVS vrouw p. 4) dat jullie tijdens deze vliegtuigreis in het bezit waren van jullie eigen paspoort, dat de passeur meereisde, dat jullie deze paspoorten toonden aan de douane in Brussel, waarna de passeur jullie paspoort afnam omdat jullie hem nog geld schuldig waren.

U werd erop gewezen dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn waarop u stelt dat uw vrouw misschien in het bezit was van een paspoort, waarover u echter geen verdere informatie kan geven.

Hierna stelt u dit niet te weten, en vervolgens beweert u dat uw vrouw ofwel in het bezit was van een paspoort of van medische documenten.

Hierop werd u geconfronteerd met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, met name een brief van de Federale Politie afdeling grenscontrole op de luchthaven van Zaventem met een kopie van uw paspoort en die van uw vrouw.

Uit deze informatie blijkt dat jullie op 18/11/2009 in Erevan van de Italiaanse ambassade een Schengenvisum verkregen, dat dit Schengenvisum op 27/11/2009 werd afgestempeld, en dat jullie vanuit Athene naar Brussel vlogen.

U stelt aanvankelijk dat dit een kopie betreft van uw militair boekje, hetgeen uiteraard niet overeenstemt met deze informatie van de Federale Politie. Onmiddellijk hierna beweert u dat uw paspoort na aankomst in Brussel werd afgenomen door de passeur, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere uitdrukkelijke verklaringen dat u tijdens uw reis van Moskou naar Brussel niet in het bezit was van een paspoort en u sinds uw vertrek uit Moskou de passeur niet meer heeft gezien.

Zoals hierboven werd vastgesteld zijn uw verklaringen en deze van uw vrouw manifest ongeloofwaardig. Hierdoor moet geconcludeerd worden dat u en uw vrouw jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust probeerden achter te houden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door jullie verkregen visum, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Niet enkel komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor in het gedrang maar wordt jullie algehele oprechtheid zwaar ondermijnd."

Verzoeker biedt hierop in zijn verzoekschrift geen antwoord. Deze motivering blijft dan ook staande, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Daarnaast zijn er ook tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw met betrekking tot door hen ingeroepen problemen:

“Zo verklaart u (CGVS p. 4) dat u door deze twee mannen die uw eigendommen wilden nooit fysisch belaagd werd. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 3) dat u meerdere keren door deze twee mannen werd geslagen en dat zij daar toen bij aanwezig was.

Verder verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3) dat, toen de twee mannen vroegen om uw winkel en het stuk grond aan hen te verkopen, ze niets aanboden noch een bepaalde ruil voorstelden. Eerder stelde u echter in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) dat deze twee mannen u een voorstel deden om uw eigendommen om te ruilen voor een appartement maar dat u daarmee niet akkoord ging en het appartement niet wilde. Na confrontatie (CGVS p. 7) ontkent u dat deze mannen een dergelijke ruil voorstelden, hetgeen echter gelet op uw uitdrukkelijke beweringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over dit voorstel tot ruil geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdige verklaringen. U stelde eveneens in voornoemde vragenlijst (vragenlijst p. 3) dat uw zoon V(...) eens éénmalig door deze twee mannen werd geslagen. Voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3) verklaart u echter dat V(...) toen meerdere messteken kreeg in het gezicht en aan de heupen. Na confrontatie (CGVS p. 6-7) blijft u erbij dat uw zoon toen meerdere messteken kreeg en dat hij sneden had op zijn lichaam, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 3) dat V(...) toen een messteek in zijn hand kreeg en nergens anders.”

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen moeite doet om deze vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook behouden.

Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij in Armenië problemen kende.

Zijn verweer dat hij “niet de mogelijkheid had” om de nodige bewijzen te verzamelen, is dermate vaag dat het geen dienstig verweer betreft.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

Waar verzoeker een theoretische uiteenzetting weergeeft over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt; deze vrees dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft met dergelijke theoretische weergave in gebreke.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de geloofwaardigheid van verzoeker zo zwaar gehavend is dat zijn verklaringen, als zou hij in zijn land problemen hebben gekend wegens zijn onwil een perceel grond aan twee mannen te verkopen, als ongeloofwaardig van de hand worden gewezen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE